

Bakos Gyöngyi

**MESTERSÉGES HALMAZÁLLAPOT**

A Zsigmond téren áthelyezték a zebrát, két méterrel van arrébb.  
 Mindig a régihez állok,  
 mármint ahol a régi volt, most is látszik halványan a felfestés.  
 Nem azért állok oda, hanem megszokásból,  
 pár hónap alatt megszoktam.  
 Beállok oda, ahol nincs is lámpa.  
 Nem gondolkodom rajta, csak odaállok, mert így szoktam,  
 úgy közlekedem a városban, hogy nem kell rajta gondolkodni,  
 megyek magamtól, rutinszerűen.  
 Elvezettem így Prágáig egyszer. Többször is.  
 Rutinból csinász dolgokat,  
 rutinból köszönök Bélának, ő a portás,  
 hol tegez, hol magáz, nem tudok rájönni, mitől függ.  
 Néha szeretnék sokáig vonatozni, olyan helyre,  
 ahol nem tudom, mikor vált zöldre a lámpa.

*Élet és Irodalom, 2017. augusztus 11.*

■ 1985-ben született Budapesten. Prózát és verset ír.

Egressy Zoltán

**BARANYAI MAKACS**

Dél előtt bukkan rá a megfelelő megoldásra, az internet segít, sziloplasztot kell beszereznie, lehetőleg sürgősen. Nem csak a vásárlás aktusa lesz meglepő, hiszen hát nem szokott ilyesmivel foglalkozni, a szó maga is vadonatúj, most találkozik vele először. A kád és a fal közé használható típus volna jó, nem a fugázós verzió. Majd érdeklődik. Minden lazul, a lakásban is, meg egyébként is, kellene már valami jó erős kapaszkodó. Kezd tűrhetetlenné válni az elengedés, a szétesés, a tönkremenés, tárgyszinten orvosolhatók szerencsére a problémák, de ez most nem hiányzott, ez a legfrissebb baj, ez a fürdőszobai résnövekedés.

Dél felé jár az idő, és még mindig nem indult el az egzotikus nevű termékért, egyelőre kávéfőz, ma a harmadikat készíti. Nagyot reccsen a parketta a lába alatt, ahogy forró poharával a szobája felé tart a konyhából, romlás, lazulás tapasztalható itt is, csak ez nem veszélyes annyira, a víz ezzel szemben nagy úr, befolyt a fal mellé, és nyilvánvalóan megindult már az alsó szomszéd felé. Határhelyzet és -pillanat, cselekvési utolsó csepp és pont: egyszer és mindenkorra meg kell állítania a dolgok egymástól való eltávolodását. Indul azonnal, barkács- vagy festékboltot keres. Valami OBI-szerűséget. Praktikert.

Délután, halvány napsütés, sétál, a fasort nézegeti, mielőtt hazatér. A fák túl szabályosan, egymástól centiméternyire ugyanakkora távolságban sorakoznak. Akár tetszhetne is neki ez a szigorúság, valami ilyesmire vágya az életével kapcsolatosan, de valahogy nem esik jól a látvány, a kellenél komolyabb szabályosságtól műjellegűek lesznek a nyárfák, így aztán olyanok, mint a plázaciacák. Örül a felismerésnek, magáért a felismerésért hálás, befelé, magának. Muszáj határozottnak és lényeglátónak lennie; nem elégséges, de minimálisan szükséges feltevése ez annak, hogy vállalni tudja a felelősséget, és hogy megteremtse a stabil alapokat a sikeres elinduláshoz. Ezt szabták neki nemrégiben feladatul.

Lámpaoltáskor felidézi a kineziológus múlt heti diagnózisát és a kúra lényegét, a tudatosítandó és ismétlendő szavakat, a felelősséggel és a stabil alapokkal kapcsolatosakat. Tudja már, hogy nem védett egyik kapcsolata sem, elakadás gyöttri, gyerek- és fiatalkori eredetű, titokzatos módon, máig ható kisugárzással. Az anyasággal és a válto-

zással függ össze, anyjával és kudarcos kötődéseivel, rég eltemetett dolgokkal. A saját karizmai árulták el a szakembernek a titkait, kapott két konkrét dátumot, sajnos képtelen felidézni bármi akkorra datálható rosszaságot, az első idején másfél éves volt, a másodikra vonatkozó amnézia már furcsább, huszonhét esztendő plusz négy hónapos korára illene emlékeznie.

Reggel váratlanul frissen ébred, ez meglepetés, mert nem aludt jól, a buggyanó, kitörni készülő öröm oka a nap folyamán érkező masszázsos lány, érkezésének tudata. Mindig nagyon várja őt, a meggyőzhetlent, akinek mindig igaza van, pedig jó lenne néha lebeszélni valamiről, csupán csak egy ócska kis győzelem zamatos ízéért, de nem, nem lehet. Munkakapcsolatban állnak, masszőr-masszázsolt relációban, ez az egyetlen luxus, amit megenged magának, az egyetlen testi. Jobban várja a lányt a kelleténél, túlértékeli időnkénti jelenlétét, pontosan tudja, ahogy azt is, hogy nem kellene beleengednie magát semmi visszavonhatatlanba. Tesz majd ellene, ha veszélyessé válna a helyzet. Most viszont izgalmas, új gondolata támad, nem zárja ki, hogy vele abszolválattja a sziloplasztos ragasztás-akciót. Nem sokkal később megszűnik a felvillanyozottság, egyáltalán nem tartja ezt jó ötletnek.

Délben erősödik a kitaszítottság-érzés, a napnak magasan ez a legüresebb része, főleg szabadság idején, azon van, szabadságon, ezekben a semmilyen órákban tűnik a legtávolabbinak a megfogalmazott cél, amely nem más, mint a döntéseivel kapcsolatos biztonságba kerülés. Az ezt megsegítendő mondatot szorgalmasan ismételteti napok óta, ébredés után és elalvás előtt, az ajánlásnak megfelelően, ez az egyik a három varázsszöveg közül. Jaj, nem is ma jön a masszázsos lány, elnézte a napot, kicsit összetörik, bárcsak gyorsan adna az élet valami jót mára, sok lesz neki a majdnem huszonnégy óras várakozás.

Postás csenget bele kettőt a kora délután rettenetes unalmába, itt a jóság, megjön, határozat érkezik a rendőrkapitányságtól, mégsem kell befizetnie a parkolási büntetést, az ideiglenesen és mindenekelőtt sunyin kirakott megállni tilos tábla valóban nehezen látható helyre került, helyt adtak a fellebbezésének, bizonyítottság hiányában megszüntették a *közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése szabálysértés elkövetése* miatt indított eljárását.

Később, a délután derekán olvassa csak el figyelmesen a hosszú indoklást, a kapitányság felkereste a közterület-felügyeletet, a vonatkozó útszakaszra érvényes tiltó jelzőtábla pontos hollétével és a büntetett jármű helyzetével kapcsolatban, melynek következtében megállapítást

nyert, hogy *maximum az autó első kerekei nyúlhattak túl 110 méteren, ez zavaros kissé, milyen 110 méter, mindegy, a lényeg, hogy a tábla elhelyezése alkalmatlan volt arra, hogy a közlekedőket a szükséges és elégséges információval lássa el az úton fennálló tilalmakról, köteleességekről.*

Kora este jut eszébe, hogy nem evett semmit egész nap. És az is, hogy a változás teszi őt bizonytalanná, ezt mondta a kezelőasszony, a félelem akadályozza, a félelem a változástól, a lány csak nevet majd ezen, amikor elmeséli neki, mert el fogja, mindent el szokott, ami nem szerelem, de a lelkével kapcsolatos, miközben a testét gyömöszölteti vele. A szép masszőr egyébiránt nem hisz hókuszpókuszokban, ő a földön jár, csontokban hisz, izmokban, ízületekben, rostokban, de csakis gyúrásszinten, nem gondolja, hogy tapintásokra bármiféle válasz érkezhethetne egy felkartól.

Nem tud aludni, ez most rossz éjszaka, a tévét kapcsolgatja, nem köti le semmi, megint előveszi a fejléces hivatalos levelét, újra átolvassa, újra büszke, mert végre kiállt magáért, idézik benne a közúti jelzőtáblák megtervezésének, alkalmazásának és elhelyezésének követelményeiről szóló rendeletet, amely egyértelműen meghatározza, hogy *több jelzőtábla azonos tartószerkezeteken való elhelyezése esetén egy tartóoszlopon három táblánál többet nem szabad elhelyezni, és hogy ebbe a szokványos kiegészítő tábla (távolság, irány, időtartam) nem számít bele. A norma a vizsgált esetben nem teljesült.*

A háromnál több valóban sok, szinte mindentől, mondogatandó mondatból sincs több, nem kerülik el a figyelmét az összefüggések, tulajdonképpen még a távolság-irány-időtartam jelleg is felfedezhető lenne. Itt a hajnal, kékülésbe kezd a világ, és ő még mindig a kineziológia, valamint a szabálysértési eljárás kapcsolatrendszeréről gondolkodik, félálomban természetesen. Beúsznak a hajnal fényei, jön ma a lány, ma tényleg jön, és ő mesél majd neki, a tegnapiáról többet, magáról kevesebbet, ehelyett inkább a gyógyító mondatok értelmét kellene elemezniük, főleg a másodikikét.

Érkezik is, vidám, mint mindig, mosolyogva lép be, kipakolja a kenceficéit, ahogy se reggel ez már, vérbeli délelőtt, indul a masszázs, és jön a mondat is, az elemzendő, a hajlandóságról szól. A masszázsoltnak hajlandóságra van szüksége ahhoz, hogy a magával és a környezetével kapcsolatos dolgokba kellő energiát fektessen. Fontos az is, hogy ezt úgy is érezze. Némi bökkenőt okoz mindkettejüknek a kis kiegészítés, toldás, ez az úgy is érezze pluszdolog, miért kell külön hangsúlyozni, ehhez képest semmiség a harmadik szentencia, az annyi csak, hogy

*vagyok, aki vagyok, és elfogadom magam.* Nem tűnik megoldhatatlan feladatnak. Ettől még lehet az.

Dél van, szalad az idő, még nem megy a lány, még bőven nem, most értesül a sziloplasztos pluszmunkáról, felnevet, vállalja, végül is ideális időpont ez fürdőszobai ténykedésre, a keze ügyes, segíteni szeret, még kíváncsi is, ráadásul pár perc az egész. Felmerül a még tovább maradás, esetleg egy közös ebéd, a közelben számtalan lehetőség kínálkozik, van-e halaszthatatlan dolga, nincs, de azért ez mégiscsak két váratlan, meghökkenítő újdonság számára, egy sziloplaszt-munka és egy ebédmeghívás. Bármennyire szeret ellentmondani, ezúttal nem áll ellent, nem látja értelmét a nehézfejúskedésnek.

Délutánig eludvariaskodnak egymással, fél öt felé mondja azt a lány, hogy *rád se akarok nézni*, kapja a választ, *már rám néztél*, rég túl vannak az ebéden, két fogást tartalmazott, visszatértek a lakásba, és most játsszák ezt a ránézés-meccset, *igen, már megtörtént a rád nézés*, mondja a lány, *de az nem számít, de igen, attól függ, hogy érted, az apámra emlékeztetsz, miért, ő se néz rád, miközben rád néz*, kérdezi a masszázsolts ember, *de, ő is. A Pécs környéki gyerekkoromra, az apámra emlékeztetsz a fasz önféjűséggel, te vagy önféjű, dehogy, én fele annyira se vagyok az, mint az apám, dehogynem, mit dehogynem, nem is ismered, mindegy, nem vagyok önféjű, de, az vagy, ha bor lennél, az lenne a neved, hogy Baranyai Makacs.*

Van egy kis bor otthon, nem baranyai, egrid. És nem makacs, hanem bikavér. A kád és a fal között szürke csík, szépen megszáradt, az ajkuk nem tud, mert vagy isznak, vagy csokolóznak. A masszázsolts kölcsönös most már, nem gyógyászatilag ajánlott, annál élvezetesebb típusú, éjszaka majd egyszerre ébrednek fel, nincs zaj, nem ordít részeg, ugat kutya, semmi ilyesmi, valami hullámhossz-stimmelés lehet az ok. Ó, elalvás előtt elmaradtak a mondatok, az érintett bosszús, nehogy kárba vesszen a befektetett energia, mindegy, kellemes órákon vannak túl, voltak, akik voltak mindketten, vannak is, a Pécs környéki lány fülében mokusos fülbevalót csillant meg a redőny résein át besütő holdfény.

A kötődési problémás ember az éjszaka derekán látja meg a jobb fület, illetve veszi észre rajta-benne az állatot. Nyílik a masszázsolts, *az óra még Ázsiában van*, mondja, *milyen óra*, ja, nem is mondta, most akkor elrontotta a meglepetést, rendelt egy tigriseset online, *kinek?, nekem?, igen, hogy attól erősnek érezd magad.* Nem tud sokat a fiúról, de hogy a tigris a kedvenc állata, azt igen, mert azt már mondta, még első alkalommal, egy erőteljesebb derékra térdelés közben, nem biztos, hogy jó ötlet volt a rendelés, riadalmat okozhat, menekülésre készíthet, eset-

leg kapcsolatakarást jelez, talán hülyeség volt, a lány szabadkozik, *dehogy lesz kapcsolat*, mondja a fiú, *egy órából, egy ázsiai tigrisből, dehogy.*

Csend következik, nem voltak szerencsés mondatok ezek, hajnalban tudatosodik csak a kimondójukban, mennyire nem, fekszik a szép vendég, nézője elbizonytalanodik, nem tudja eldönteni, elhangzott-e a diskurzus, vagy csak álmodta az óradolgot, fülbevalót mindenesetre nem lát a lány fülében, ez akkor el is dönti a dilemmát, bár teljesen valószínűtlen így, muszáj lenne tisztázni. Ébred az alvó, de nem kap kérdést, a masszázsolts nem meri megkérdezni, hova tűnt, levette-e, volt-e egyáltalán, mi a helyzet a tigrissel, hülyén venné ki magát, mi van, ha mégis álmodott.

Reggel semmi zavar, pedig az volna adekvát, valami kisebb-nagyobb kín, némi mellébeszélés, terelgetés, szó sincs ilyesmiről, gyorsan ellenőrzik az elvégzett munka hatékonyságát, minden rendben, a kád és a fal között immár semmi rés, ha tényleg befolyt korábban víz, akkor be is szorult, előbb-utóbb leszivárog az alsó szomszédhoz, elpárologni ugyanis nemigen tud. A következmények megjósolhatatlanok. A lány visszaalszik, édesen hortyog, szállásadója érzi már a teljes elveszést, most szerelmesedik bele menthetetlenül az alvó angyalba, ezt nagyon nem akarta.

Csaknem kifröccsen a szíve délelőtt, megint hibázott, reggel se mondta el a mondatait, pótolnia kell minél előbb, de még az éjszakán tűnődik, az imént távozott lány szavaira gondol, arra akar emlékezni, de csak az illatát tudja felidézni, lekísérte, a ház előtt összefutottak a szomszéd sráccal, vele később kerül majd kapcsolatba a masszázsolts, először csak üzen neki, de milyeneket, hogy hívja meg a fiú a srácot az ő nevében valamire, most volt a névnapja, mindegy, mire, amit inni akar, *de hát nem vagytok olyan viszonyban, dehogynem, nem, egyszer találkoztatok a ház előtt*, olyan makacs, nincs mit tenni, meg fogja hívni.

Déltől csetelnek egy hosszabbat, az ebéde emiatt elmarad, dehogy-dehogynem csata bontakozik ki a képernyőn, a lány egyszer csak azt írja, *te úgyis bármit megteszel nekem, láttam a szemeiden, nem teszek meg bármit, dehogynem, nem, majd meglátod*, most íródik le először a mondat, ami már kimondatott, *ha bor lennél, az lennél, amit mondtam, Baranyai Makacs lenne a neved, igen, ezt már mondtad, mondtam, de nem vagyok az, de igen, nem, ehhez ragaszkodom.*

Délután vásárlás, a piacon zöldség, a DM-ben fogkrém és tusfürdő, a közértben egyebek, sok mindenfélét kell venni, elsősorban bort, az a legfontosabb, este jön megint a lány, most először nem masszázsolni,

most először csak úgy, a munkakapcsolatnak a jelek szerint vége, van még egy fontos dolog, el ne felejtse, elalvás előtt nem szabad kihagyni a gyógyító dolgokat. Most mintha nem lenne szükség rá, most kicsit megjött az élet, de aztán majd megint nagyon kell, amikor eltűnik a lány, és már a névnapost gyógyítja a szerelmével.

Annyira várja, hogy az este alig akar megérkezni, végre sikerül neki, és akinek jönnie kell vele, jön mindjárt az észvesztő illatával, elhatározza, mit igen, mit nem, nem tesz meg például mindent csak úgy, figyel magára, végső soron erősödnie kell, nem gyengülnie. Ha önbizalmat tud adni a lány, adjon erőt is hozzá, akár saját maga ellenében, míg meg nem érkezik, még el akarja mondani a szöveget, ne húzza vele az értékes lányidőt. Elalvás előtt kéne, de elalvás talán nem is lesz.

Csöndben, halkán mondani nem ér, hangosan kell magába kürtölnie, három mondat összesen, mi lesz már, el kellene kezdeni, hopp, megérkezett, most csönget fel, jön őt az élethez ragasztani, csak nehogy túl erős anyagot használjon, nagyobb lesz a szakadás fájdalma, beengedi egy gombnyomással, könnyed mozdulat, de milyen komoly döntés, apró semmiségek, felenged, ajtót nyit, befogad, az van, amit akar, de akkor is, ezek a dolgok nem többek a szabadság euforikus, gyönyörű, elernyesztő illúziójánál, ugyanakkor mégiscsak irányítja a saját életét, mindjárt nyílik a lépcsőházban a liftajtó, nincs több idő, szembefordul az előszoba tükrével, szinte kiabálva kezdi, aztán megjíed, nehogy kihallatsszon, amit mond.

*Döntéseimben biztonságban vagyok, és abban is érzem magam.*

*Hajlandóság van bennem arra, hogy a magammal és a környezetemmel kapcsolatos dolgokba a kellő energiát fektessem be, és úgy is érzem.*

*Vagyok, aki vagyok, és elfogadom magam.*

Az utolsó két szó suttogásba halkul, haldoklik, hal, mert csapódik a liftajtó, az érkező kettőt lép, nem kell se csengetnie, se kopognia, aki várja, kinéz a kis kémlelőablakon, de csak viccből, mielőtt szélesre tárja az ajtót.

*Jelenkor, 2017/7-8.*

Demus Gábor

## ÍGY, UTÓLAG SINCS BENNE SEMMI HŐSIES

vagy bátor, valami mégis, ha mai fejfel  
végigpillantok a tortúrán.

először is, vidéki kiskamaszként nem ismertem  
ki magam a fővárosban, ennek  
ellenére (épp emiatt is?) csatangoltam a tanórák  
után, taláalomra fölszálltam trolikra, buszokra, hosszan  
bámulgathattam, csatakos, novemberi napok  
voltak, csak a végállomásoktól fordulva  
kellett már vigyázni azokra a megállókra, melyek ágainál  
eltértem a kollégiumig vivő vonaltól.

egyszer egy hatalmas bohócfej, s valami iszonyat  
régről földerengett, de a *nagycirkuszba*  
nem mertem bemenni. nem tudom,  
mi vitt rá a fürdőre. honnan  
volt pénzem (biztosan kérték a diákigazolványt), honnan volt  
úszónadrágom (béreltem vagy vittem?), hová raktam,  
hol őriztem az öltözőszekrény bilétáját, tébláboltam-e,  
amint a tusolót kerestem, milyen volt az első  
belemártózás, milyen  
a benti, s milyen a *kastély* kinti, fagyban is üzemelő  
medencéibe, s miként  
figyeltem az *időre* (mert pontosan kellett  
visszaérni), mikortól nyugtalanított  
a készülődés? csak feltételezhetem,  
hogy ezek, az egy-egy ismeretlen fürdőbe lépve ma is  
rám nyíló kérdések akkor is szorongattak,  
és éppúgy

összesültek – persze a hajdan nyers szorongás a leülepedett  
tapasztalatok rétegein át mára inkább készttet,  
zsibongó izgalom. a *széchényiből* az maradt